

«Οφθαλμούς έχουσι, και ουκ όψονται»

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Παναγιώτης Σελίμος, Θεολόγος, υπ. ΜΔΕ Δογματικής Θεολογίας](#)

Όταν έχουμε ένα πρόβλημα, συμβουλεύουν σοφοί και άγιοι γέροντες, να κάνουμε τον σταυρό μας, να ανοίγουμε την Αγία Γραφή και ο Κύριος θα μας φανερώνει την απάντηση. Το έκανα! (το κάνω συχνά και ταπεινά σας συμβουλεύω να το κάμετε) και άνοιξα κατ' αυτόν τρόπο στην θεραπεία του εκ γενετής τυφλού. Αυτή η περικοπή βρίσκεται στο κατά Ιωάννην Ιερόν Ευαγγέλιον, στο ένατο κεφάλαιο και λίγο-πολύ θαρρώ, είναι σε όλους γνωστή. Ένας άνθρωπος, τυφλός εκ γενετής, θεραπεύεται από τον Ιησού, ημέρα Σάββατο και αυτό, λοιπόν, στέκεται η αφορμή να κατηγορηθεί ο Ιησούς από τους Φαρισαίους, τους τηρούντες τον Νόμο, ως παραβάτης του Νόμου και ως άνθρωπος πλάνος. Αυτή περιληπτικά είναι η διήγηση. Ας εμβαθύνουμε, ωστόσο, και ας δούμε τί κοινά στοιχεία βρίσκουμε στο σήμερα.

Ο τυφλός της περικοπής μπορεί να είναι ο καθείς εξ ημών. Είναι ο κάθε άνθρωπος που φέρει όχι μόνον κάποια σωματική, αλλά και κάποια πνευματική ασθένεια, χωρίς αυτό, ωστόσο, να στέκεται εμπόδιο στην επιθυμία του και στον ειλικρινή

του πόθο να απαλλαγεί από αυτήν. Ο τυφλός γνωρίζει ότι είναι τυφλός. Αυτό κρατήστε το. Ξέρει το ασθενές της φύσεως και ζητά την θεραπεία του. Πού την βρίσκει αυτή; Σε Αυτόν που είπε στο προηγούμενο ακριβώς κεφάλαιο «Εγώ ειμι το φως του κόσμου• ο ακολουθών εμοί ου μη περιπατήσει εν τη σκοτία αλλ 'έξει το φως της ζωής» (Ιωάννου 8, 12). Στον Φωτοδότη Κύριο, αυτός ο άνθρωπος βρίσκει την ίαση, αναβλέπει, και μαζί με τα αισθητά του μάτια, τα οποία πλάθει εκείνη την ώρα ο Χριστός από το σάλιο Του και χώμα, αναβλέπει και πνευματικά. Βλέπετε τι έκανε ο Χριστός; Έφτυσε στο χώμα και με αυτόν το πηλό ηνεώχθησαν οι οφθαλμοί του. Πως, λοιπόν, ερχόμεθα σήμερα και αμφισβητούμε την αγιαστική χάρη εντός της Εκκλησίας και των Ιερών Μυστηρίων, οπού ο ίδιος ο Χριστός βρίσκεται παρών; Πως γίνεται ο Χριστός που προσέλαβε το ασθενές, όχι για να το αφήσει έτσι, αλλά για να το θεραπεύσει, να μεταδίδει μολύσματα και αρρωστήματα; Ω της βλασφημίας, να πιστεύει κανείς κάτι τέτοιο!

Όλοι σήμερα που επιζητούμε την θεραπεία, την απαλλαγή από την ασθένεια και την αμαρτία μας, προστρέχουμε στον Κύριο ημών Ιησού Χριστό και ενώ Αυτός μπορεί και θέλει να μας θεραπεύσει, εμάς κάτι μας εμποδίζει. Τι είναι αυτό το κάτι;

Ό, τι ήταν και στην ευαγγελική περικοπή, «το Σάββατο». Οι Φαρισαίοι ενώ είδαν θεραπευμένο τον άνθρωπο, το μόνο που έκαναν ήταν να κατηγορήσουν το Χριστό, ότι εθεράπευσε ημέρα Σάββατο. Τι παραλογισμός! Έβαλαν την τήρηση του Νόμου πάνω από την θεραπεία. Αυτό, αγαπητοί μου, ζούμε και σήμερα. Οι σημερινοί «Φαρισαίοι» προτάσσουν το νόμο έναντι της θεραπείας. Μια ανθρώπινη διάταξη

αποτελεί το εμπόδιο της θείας θεραπείας. Τότε ο Νόμος έλεγε, ότι απαγορεύεται να θεραπεύσεις ήμερα Σάββατο, σήμερα ο νόμος σου απαγορεύει να εκκλησιαστείς, να κοινωνήσεις, να εξομολογηθείς, να κάνεις αυτά, τα οποία είναι θεραπευτικά μέσα, όχι απλά για τη σωματική αλλά και την ψυχική υγεία. Ο Νόμος, όμως, της Παλαιάς Διαθήκης, δεν τελειοποιούσε τον άνθρωπο, δεν τον θέραπευε, δεν τον έσωζε. Ήταν παιδαγωγός, ήταν σκιά των μελλόντων, όπως θα πει ο Ιερός Χρυσόστομος. Ο Νόμος αφορούσε ορισμένες διατάξεις που σχετίζονταν με το σώμα, δεν προσέφερε όμως κάποια πνευματική τελείωση, συνεχίζει ο Ιερός Πατήρ, ερμηνεύοντας την προς Εβραίους επιστολή. Αυτό το έκανε ο Χριστός και η πίστη σε Αυτόν. Το ίδιο συμβαίνει και σήμερα. Ο νόμος, ο οποίος απαγορεύει την κοινή λατρεία και σε περιορίζει στο σπίτι, δεν προσφέρει ουσιαστικά ουδεμία θεραπεία. Είναι μια τήρηση εντολών, οι οποίες αφορούν και αυτές αποκλειστικά στην προφύλαξη του σώματος και ουδόλως στην πνευματική υγεία και χωρίς βέβαια να προσφέρουν κάποια θεραπεία.

Αναρωτήθηκαν οι Φαρισαίοι της περικοπής, πως γίνεται αυτός ο αμαρτωλός άνθρωπος να θέραπευσε τον τυφλό. Ονόμασαν τον Χριστό αμαρτωλό, ακριβώς επειδή δεν τήρησε το Νόμο. Το αυτό παρατηρούμε και σήμερα, ονομάζονται «αμαρτωλοί» και «πλανεμένοι», όσοι αμφισβητούν τον ανθρώπινο νόμο, ή καλύτερα, όσοι υπερβαίνουν αυτόν, ακριβώς επειδή γεύτηκαν και βεβαιώθηκαν δια της εμπειρίας στην εν Χριστώ ζωή, για την σωστική δύναμη που παρέχεται στα Ιερά Μυστήρια. Έτσι στιγματίζουν, οι σύγχρονοι Φαρισαίοι, τους πιστούς Χριστιανούς, κληρικούς και λαϊκούς, επειδή οι πρώτοι δεν έχουν την εμπειρία της εν Χριστώ ζωής και δεν μπορούν να καταλάβουν την ωφέλεια της Μυστηριακής ζωής, όπως και οι Φαρισαίοι του Ευαγγελίου, που αν και έβλεπαν τον θεραπευμένο, δεν πίστευαν, γιατί δεν καταλάβαιναν Ποιός πραγματικά ήταν ο Ιησούς.

Αυτή η έμπρακτη τήρηση του θελήματος του Θεού, το να ακολουθεί κάποιος το Θεό, όχι μόνο στα λόγια (αυτό σημαίνει ότι θα βρει τον τρόπο και να κοινωνήσει και να εξομολογηθεί, γιατί δεν υπάρχει ζωή για αυτόν, όταν στερείται των Ιερών Μυστηρίων), θεωρείται ως ομολογία του ονόματος του Χριστού και διώκεται. Αν σήμερα δηλαδή σε πιάσουν να πηγαίνεις στην Εκκλησία, πράγμα που δηλώνει πως ομολογείς, ότι ο Χριστός είναι για σένα η πραγματική Ζωή και ο Ιατρός των ψυχών και των σωμάτων, θα πληρώσεις το προβλεπόμενο πρόστιμο. Στο ευαγγελικό ανάγνωσμα, στον στίχο 22, διαβάζουμε πως είχαν συμφωνήσει οι Φαρισαίοι να αφορίζεται από τη συναγωγή, όποιος ομολογεί πως ο Χριστός είναι ο Μεσσίας. Όποιος ομολογεί, άρα, τον Χριστό, τιμωρείται, έχει κυρώσεις. Νομίζω είναι προφανείς οι ομοιότητες.

Οι τηρούντες τις μωσαϊκές διατάξεις, δεν μπορούσαν να παραδεχθούν, πως μπορεί να υπάρξει κάποια θεραπεία και μάλιστα τέτοιου είδους (να αναβλέψει τυφλός εκ γενετής) εκτός Νόμου, γι αυτό συνεχώς ρωτούν τον τυφλό πώς έγινε αυτό. Ούτε σήμερα μπορούν αυτοί που μένουν κολλημένοι σε μια ανθρώπινη διάταξη, η οποία είναι ασφαλώς πολύ κατώτερη από το Νόμο, ο οποίος είχε δοθεί από τον ίδιο το Θεό και είχε ως σκοπό να προετοιμάσει τον περιούσιο λαό για την ένσαρκη παρουσία του Λόγου, μπορούν να αντιληφθούν το μέγεθος της δωρεάς του Κυρίου.

Ο Νόμος της Παλαιάς Διαθήκης ήταν απαραίτητος και ωφέλιμος ως ένα σημείο. Αυτό το σημείο είναι η ενυπόστατη παρουσία του Λόγου. Αυτός που έδωσε το Νόμο ασφαλώς και είναι υπεράνω αυτού και είναι ανόητο να πιστεύει κανείς το

αντίθετο. Παρομοίως, ο νόμος ο σημερινός είναι ωφέλιμος, αλλά και αυτός ως ένα σημείο. Μη ξεχνάμε πως «Κύριος έδωκεν ανθρώποις επιστήμην ενδοξάζεσθαι εν τοις θαυμασίοις αυτού» (Σοφ. Σειράχ 38,6). Ο Θεός είναι Αυτός που δίνει την ιατρική τέχνη προς ωφέλεια των ανθρώπων, αλλά και προς δόξαν των θαυμασίων Του, ας μην το λησμονούμε αυτό. Δεν γίνεται, επομένως, να υποτάσσουμε τον Δημιουργό στα δημιουργήματα, τον Ιατρό στους γιατρούς, καθότι αυτό φανερώνει την πνευματική μας τυφλότητα και σε αντίθεση με τον τυφλό της περικοπής εμείς δεν θέλουμε να θεραπευθούμε.

«Ο τυφλός γνώριζε ότι ήταν τυφλός», είπαμε στην αρχή. Εάν δεν αντιληφθούμε το ασθενές της φύσεως μας, δεν θα μπορέσουμε να θεραπευτούμε. Διαβάζουμε τα εξής στο τέλος της περικοπής «Ήκουσεν ό Ίησοϋς ότι έξεβαλον αύτον έξω, και εύρων αύτον είπεν αύτῶ• σϋ πιστεύεις είς τόν υίόν τοϋ Θεοϋ; άπεκρίθη εκείνος και είπε• και τίς έστι, Κύριε, ίνα πιστεύσω είς αύτόν; είπε δέ αύτῶ ό Ίησοϋς• και έώρακας αύτόν και ό λαλῶν μετὰ σοϋ εκείνός έστιν. ό δέ έφη• πιστεύω, Κύριε• και προσεκύνησεν αύτῶ» (Ιω. 9,35-38). Τι παρατηρούμε εδώ; Εν πρώτοις, ότι όποιος τελικά ακολουθεί τον Χριστό, εξοστρακίζεται από οποιοδήποτε σύστημα. Δεν γίνεται να είσαι και με το Χριστό και με τον κόσμο (το κοσμικό φρόνημα), γιατί πολύ απλά αυτός ο κόσμος, αυτός ο δεύτερος πολιτισμός κατά τον Πασκάλ, είναι ανθρωποκεντρικός, έχει εξορίσει τον Θεό, έχει χτίσει επάνω στο «εγώ» και αν αρνηθεί αυτό το «εγώ», γκρεμίζεται και αυτός ο πολιτισμός. Επομένως το ίδιο το σύστημα σε εκβάλλει, επειδή δεν υποτάσσεσαι, δεν ομογενοποιείσαι, δεν «πολτοποιείσαι», δεν γίνεσαι ένα, χωρίς ταυτότητα, λόγο, άποψη. Ο Χριστός βέβαια, είχε προειδοποιήσει με τον λόγο Του για όλα αυτά «Εί ό κόσμος υμάς μισεϊ, γινώσκετε ότι έμε πρώτον υμῶν μεμίσηκεν. εί έκ τοϋ κόσμου ήτε, ό κόσμος άν τὸ ίδιον έφίλει• ότι δέ έκ τοϋ κόσμου οϋκ έστε, άλλ' έγῶ έξελεξάμην υμάς έκ τοϋ κόσμου, δια τούτο μισεϊ υμάς ό κόσμος.» (Ιω. 15,18-19).

Εν συνεχεία παρατηρούμε και το άλλο. Διαβάζουμε: «είπεν ό Ίησοϋς• είς κριμα έγῶ είς τόν κόσμον τοϋτον ήλθον, ίνα οί μη βλέποντες βλέπωσι και οί βλέποντες τυφλοί γένωνται και ήκουσαν έκ τῶν Φαρισαίων ταϋτα οί όντες μετ' αύτοϋ, και είπον αύτῶ• μη και ήμεϊς τυφλοί έσμεν; είπεν αύτοϊς ό Ίησοϋς• εί τυφλοί ήτε, οϋκ άν είχετε άμαρτίαν• νϋν δέ λέγετε ότι βλέπομεν• ή οϋν άμαρτία υμῶν μένει.» (Ιω. 9,39-41). Ποιοί είναι τελικά οι τυφλοί; Εκείνοι που δεν βλέπουν, ενώ θέλουν να δουν, ή εκείνοι που ενώ νομίζουν ότι βλέπουν, ζουν στα σκοτάδια; Ο τυφλός της περικοπής μπορεί να μην έβλεπε σωματικά, ωστόσο δια της αγαθής διαθέσεως του και της πίστης του, βρήκε όχι μόνο το σωματικό φώς, αλλά κυρίως το πνευματικό, ούτως ώστε να αναγνωρίσει τον Κύριο και να Τον προσκυνήσει. Αντιθέτως οι Φαρισαίοι παραμένουν τυφλοί, γιατί ενώ υποστηρίζουν πως βλέπουν, δεν βλέπουν πραγματικά. Το μόνο που έχουν είναι τα σωματικά αισθητήρια, ωστόσο, αν και θα

μπορούσαν, δεν στάθηκαν αυτά αρκετά για να αναγνωρίσουν τον Κύριο, λόγω της πωρώσεως τους. Για τον λόγο αυτό ο Χριστός τους κρίνει ενόχους. Αυτή η διαστρέβλωση πάντοτε υπήρχε και πάντοτε θα υπάρχει. Αυτή η διαστροφή της αλήθειας υπάρχει και σήμερα. Πολλοί λένε ότι βλέπουν, μα δεν βλέπουν, γίνονται έτσι οδηγοί άλλων, αν και οι ίδιοι παραμένουν τυφλοί. Πάντοτε ο Χριστός θα είναι «σημείον αντιλεγόμενον» κατά τον πρεσβύτερη Συμεών (Λουκ.2.34-35) και τελικά το μοναδικό κριτήριο του ποιός όντως βλέπει και του ποιός όχι. Ας δούμε, λοιπόν, αν ο Χριστός είναι το κέντρο της ζωής μας, των αποφάσεων μας, των επιλογών και των κινήσεων μας και τότε θα καταλάβουμε σε ποια κατηγορία ανήκουμε.

<https://bit.ly/3nAU68a>